

Man binder os på mund og hånd

Hver dag står 7-8 mænd på gaden. Ikke i kø til kiosken, men fordi de er blevet smidt ud hjemmefra og akut skal visiteres til tag over hovedet. Det ler vi lidt af. I modsætning til, da de første coronatider lærte os, at krisecentrene – for kvinder forstås – hurtigt blev fyldt op. For mænd hedder det bare Mandehjem. De er åbenbart ikke i krise, når de bliver smidt ud og akut har brug for hjælp. Til tag over hovedet.

Måske ler vi lidt af det, fordi det er en bizar situation. Bizar og genkendelig. I coronatid forstørres alting. Selv ens taljemål. Lur mig om ikke vi får babyboom til december – nærheden kalder på os disse dage. Men afstanden forøges også. Ikke bare fordi vi skal lægge afstand og være sammen hver for sig, men også inden for hjemmenes fire vægge. Afstanden forøges mellem ægtefæller, der går hinanden på nerverne. Til hverdag kunne vi længes efter at vende hjem til hinanden efter lange arbejdsdage og forretningsrejser og seminarer og...; nu er det en befrielse, når den anden går en tur med hunden.

I januar ved vi, at skilsmissekurverne gror. Julen var en skuffelse, hyggen udeblev, det hede kys nytårsaften fik tantepreg. Lad os ikke få januarcurver i skilsmisserne efter endt coronatid. Lad os i stedet acceptere, at man bliver vanvittig af hinanden. Det gør de også inde hos naboen. Og hjemme hos det-der-par på vejen, der altid går hånd i hånd. Også de får nok. Vi får nok.

Og første skridt er at acceptere, at det er et vilkår. Vi er ikke særligt dårligt gift eller særligt ringe til at være sammen. Vi er hudløse, tyndslidte, sårbare. Og ingen af os ved rigtig, hvordan vi skal klare det. Presset fra arbejdet, presset fra børnene, presset fra familiens gamle. Og ingen steder slår vi rigtig til. Alle fritidsaktiviteterne er lukkede; ikke bare for børnene, der var så dejligt trætte efter en tur i svømmehallen, men også for os voksne. Vi kan hverken gå til kor eller yoga eller fodbold. Ingen kolde øl med drengene, ingen kølig hvidvin med gutterne. Ingen adspredelse. Og netflix; den HAR vi set. Også det gør sig gældende inde hos naboen.

Så acceptér at det er svært. Forvent mindre af din ægtefælle og dig selv. Men hov! Kan man det? Forvente mindre? I en tid, hvor alting altid kan blive bedre? Bestandigt blive større, stærkere, hurtigere. Skal vi vækste nedad? Men det ved vi slet ikke hvordan vi gør.

Men så er det tid til at lære det. Glem den bedste version af dig selv. Vi ved godt du har pyjamasbukser på under skype-møderne. Din ægtefælle ved det. Vær nu i stedet en *ægte* version af dig selv. Hvis du altså ved hvem du er? Det er nu et ganske stort arbejde... Så måske er det et andet af problemerne. Hvem er din ægtefælle egentlig gift med? En renskuret succes eller et menneske med dårlig ånde? Kan du overhovedet holde dig selv ud, når du ikke er helt rigtig? Så er det måske der, du skal stoppe op og tænke en tanke. Når du allivel er ude med hunden – igen. Om ikke vi er gode nok som vi er. Om ikke hende, der er blevet bred om bagen, og ham, der er blevet tynd i toppen, måske ikke er den bedste version af menneskeracen, men dog den bedste for dig?

Tiden binder os på mund og hånd. Friheden er begrænset, mulighederne få. Mailboksen modtager en jævn strøm af aflysninger på fremtidige seminarer og rejser og teaterforestillinger. Glad bliver man ikke, jo. Men noget består. Dit ægteskab. For det er nemlig hverken underlagt forsamlingsforbuddet eller kravet om afstand. Ganske vist må I ikke følges i Fakta, for to fra samme husstand afvises i døren. Men derhjemme; der må I gerne være to. Så selvom det er trange vilkår, så husk de er fælles for alle. Ingen har det lettere; heller ikke din ægtefælle. Så måske skulle du række ud nu og være mere optaget af, hvordan det andet menneske har det. Det menneske du er gift med. I stedet for at være optaget af om du kan holde den anden ud. I lever dog under samme tag, ikke sandt.